

**Poëzie-avond met Turkse
dichter Cezmi Ersöz**

16-18 juni 2005

Inhoud

Programma	3
Interview/poëzie-avond met Turkse dichter Cezmi Ersöz	4
Cezmi Ersöz	5
Morellentuin	6
Vişne Bahçesi	7
Raak mijn door onbezonnen jaren verlepte lichaam aan <i>voor Nilgün Marmara</i>	8
Savruk Yılların Soldurduğu Bedenime Dokun <i>Nilgün Marmara'ya</i>	10
Terwijl een moment niet op te letten genoeg zou zijn...	12

Gemeente Den Haag
Bibliotheek

Gemeentebibliotheek Utrecht

Programma

Datum en tijd 16 juni 2005 (19.30 – 22.00 uur)
Locatie Gemeentebibliotheek Utrecht
Smaragdplein 100, Utrecht
Informatie 030-2861950
www.umut.nl
Toegang gratis

Datum en tijd 17 juni 2005 (19.30 – 22.00 uur)
Locatie Bibliotheek Schilderswijk
Koningstraat 439, Den Haag
Informatie 070-3887916
Toegang gratis

Datum en tijd 18 juni 2005 (19.30 – 22.00 uur)
Locatie Kunststichting Sahne
Kromme Elleboog 35, Rotterdam
Informatie 010-4114290
www.sahne.nl
Toegang gratis

Interview/poëzie-avond met Turkse dichter Cezmi Ersöz

De Dienst Openbare Bibliotheek organiseert, in samenwerking met Stichting Umut Literatuur en Kunststichting Sahne, een poëzieavond met de Turkse dichter Cezmi Ersöz. De in Istanbul wonende Cezmi Ersöz is op dit moment de populairste dichter onder jongeren in Turkije. Ersöz' gedichten hebben een nuchtere romantiek. Wat zijn gedichten zo aantrekkelijk maakt, is het tegemoet treden van het bestaan als een avontuur. Ondanks hun tegendraadse en haastige voorkomen hebben zijn gedichten een interne consequentie en een gedisciplineerde vertelstijl.

Cezmi Ersöz

Zijn voornaamste thema is liefde. De lezer identificeert zich gemakkelijk met de personen, die een haast ziekelijk romantische hang naar het verleden hebben. In een obsederend, bijna hamerend te noemen ritme, dat overigens veel afwisseling kent, worden meedogenloos scherpe beelden opgebouwd. Rationaliteit lijkt van tijd tot tijd een niet al te grote rol te spelen, maar dat is slechts schijn: eerder is het zo dat bij het lezen juist veel rationele

gedachteconstructies nodig zijn om een dam op te werpen tegen te heftige gevoelens.

Meer informatie over Cezmi Ersöz: www.cezmiersoz.net

Cezmi Ersöz

Cezmi Ersöz 4 Eylül 1959'da İstanbul'da doğdu. Kabataş Erkek Lisesi'nden sonra İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilimler Fakültesi Siyaset ve Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi (1981). *Cumhuriyet*, *Güneş* ve *Özgür Gündem* gazetelerinde çalıştı. 1995-1998 tarihleri arasında Mavi ve Umud radyolarında "İçimizden Biri" adlı programı hazırlayıp sundu. Y. Kurçenli ile birlikte "Çözümler" filminin senaryosunu yazdı. "Kalp Ağrısı" şiiri T. Duru tarafından bestelenip, N. Duru tarafından seslendirildi. Güneydoğu röportajlarından oluşan *Haritanın Yırtılan Yeri* kitabı hakkında açılan dava takipsizlikle sonuçlandı. Yazarak yaşamını sürdüren ve İstanbul'da oturan yazar, TYS ve Edebiyatçılar Derneği üyesidir..

İlk olarak *Varlık* dergisinde şiiri (Sesini Bağışla Bana-1982) yayımlanan Ersöz'ün, *Cumhuriyet Dergi*, *Sonbahar*, *Gösteri*, *Deli*, *Rapsodi* ve *Öküz* dergilerinde de şiir, deneme ve röportajları yayımlanmaktadır. Ayrıca *Leman* dergisindeki yazılarıyla da geniş okuyucu kitlesine ulaşmıştır. 1995 Ankara Film Festivali'nde Çözümler adlı seneryo ile En İyi Senaryo Ödülü'nü Yusuf Kurçenli ile paylaşmıştır.

"Sait Faik'in şiirindeki öykü tadlarını Cezmi Ersöz'ün şiirlerinde de buluyoruz. Ayakları yerde bir romantizm, varoluşu bir serüven gibi algılayışın çekiciliği, savruk görünüşüne karşın iç tutarlılığı olan, disiplinli bir anlatım bu şiirin başlıca özellikleri arasında sayılabilir..."

Ataol Behramoğlu

Daha geniş bilgi için: www.cezmiersoz.net

Morellentuin

In de morellentuin die naar zonde rook
was het de meest bekende staat van je gezicht
die mij misleidde.

Om mijn hart
gesteend aan de buitenkant en binnen vol water
geen pijn te doen
gaf je mijn meest geheime naam aan je
handgemaakte pop

Maar je bezweek voor je vluchten.
Niet de liefde maar je vrijheid maakte
je geest als een morellentuin
glad en onbereikbaar.

Want je vrijheid leerde je dat
onder onhoudbare liefdesdekens
de duurzaamste wraak sliep

Je dromen en je fluwelen rok drogend
in de rozengeurige zon
bond je me vast aan je lange leven
met een bevlekte liefde
omdat je je niet aan mij bond...

vertaling: Erhan Gürer

Vişne Bahçesi

Günah kokulu vişne bahçesinde
yüzünün en eski tanıdık haliydi
aldatac beni.

Acıtmamak için dışı taş, içi su dolu kalbimi
bez bebeğine en gizli adımı verdin

Oysa kaçışlarına vurgundun sen.
Aşk değildi özgürlüğündü
ruhunu bir vişne bahçesi kadar
kaygan ve ele geçmez yapan.

Çünkü özgürlüğün öğretti sana
dayanaksız aşk örtülerinin altında
en uzun ömürlü intikamların uyduğunu

Gül kokulu güneşte
kuruturken hayallerini ve kadife eteğini
bana bağlanmadığın için
kirli bir sevdıyla bağladın beni
o uzun ömrüne...

Cezmi Ersöz

Raak mijn door onbezonnen jaren verlepte lichaam aan

Voor Nilgün Marmara

Liefde komt misschien wel
voorbij in het bleekste seizoen
en bij het naderend einde van een heldhaftige tijd
als toeschouwer van deze bloedige opera
wend ik mij in de door vlammen overschaduwde spiegel
verliefd tot mijzelf.

Terwijl bij het valse licht
hoeren elkaar liederlijke
liefdesverhalen vertellen
en heilsprofeten overtroeven...

Is dit dan mijn laatste aanraking
met de vingertoppen van de avond.

Hé aangepaste schizofrenen
betreurenswaardige egoïsten
schenk mij deze avond...

Deze avond die ik zag
in ogen van eenzame kinderen.

Schenk hem
om mijn zelfmoord die ik uitstelde voor een paar afspraken
en de vrouw van de bloedige kant van de hoop.

Die kwam immers
met ingehouden glimlach en beschuimde omslagdoek
van de bloedige kant van de hoop.

En zouden tenslotte haar handen die gezichten
van leprakinderen streelden
mijn door onbezonnen jaren verlepte lichaam
aanraken baarde haar dat geen zorgen...

Liefde komt misschien wel
voorbij in het bleekste seizoen
want ik kan niet teruggaan als een straathond
naar mijn eenzaamheid die ik vergiftigd heb...

En terwijl mijn lach in onbeantwoorde pijn wordt gesmoord
verberg dan je verdriet in je schaamte
die mij gaandeweg met jou verbindt,
bezorg mij dan een dood...
ver van mijn lelijkheid en mijn geschiedenis...
een dood
onbevlekt en niet verbaasd over zichzelf
een dood
zo zeker als jouw ogen en je stem...

In het bleekste seizoen komt de liefde voorbij
vergeet mij maar, misschien is dit wel de laatste hel
die jij verlaat.

En terwijl de avond armzalige herinneringen verlicht...
deze avond
licht en aangedaan zoals
een blinde violist plotseling verliefd raakt op zijn geluid
raak dan ook als ik een schemering ben
die zich zont op andere kusten
mijn door onbezonnen jaren verlepte lichaam aan.

Schenk mij jouw stem
schenk deze avond aan mijn leven in stukken.

Vertaling: Sytske Sötemann

Savruk Yılların Soldurduđu Bedenime Dokun

Nilgün Marmara'ya

Sevgi en solgun mevsiminden
geçiyor belki de
ve biterken bir kahramanlık çađı
bu kanlı operayı seyrettiđim
alevlerle gölgelenmiř aynadan
kendime tutkun ayrılıyorum.

Loř ışıkların altında
birbirlerine kırık dökük
aşk öyküleri anlatan
orospu mesihlerden geçerken...

Bu artık son kez dokunuşum
akşamın parmak uçlarına.

Ey uyumlu şizofrenler
hüzünlü benciller
bađışlayın bana bu akşamı...

Kimsesiz çocukların gözlerinde
seyrettiđim bu akşamı.

Birkaç randevu için beklettiđim intiharım
ve umudun kan kıyısından gelen kadın
için bađışlayın.

O esirgeyen gülüşü ve köpüklü eşarbiyle
gelirdi çünkü
umudun kan kıyısından gelirdi.

Ve artık cüzzamlı çocukların yüzlerini
okşayan elleri
savruk yılların soldurduđu bedenime
dokunsa kaygılanmazdı...

Sevgi en solgun mevsiminden
geçiyor belki de
çünkü dönemem bir sokak köpeği gibi
zehirlediğim yalnızlığıma...
Ve karşılıksız acılarda boğulurken gülüşüm
beni sana gittikçe bağlayan utancına sakla
hüznünü,
bana çirkinliğimden ve tarihimden uzak
bir ölüm getir...
özentisiz ve kendine hayran olmayan
bir ölüm
gözlerin ve sesin kadar kesin olan
bir ölüm...

En solgun mevsiminden geçiyor sevgi
unut beni unut, belki de terk ettiğin son
cehennemdir bu.

Ve akşam... yoksul anıları aydınlatırken
ansızın sesine vurulan kör bir kemancı
kadar
ince ve dokunaklı olan bu akşam
başka kıyılarda güneşlenen bir
alacakaranlık olsam da
savruk yılların soldurduğu bedenime dokun.

Sesini bağışla bana
dağılan hayatıma bu akşamı bağışla.

Cezmi Ersöz

Terwijl een moment niet op te letten genoeg zou zijn...

Cezmi Ersöz

Op een lange reis maakte onze bus een stop. Ik had net mijn gezicht gewassen. Ik was aan een van de tafeltjes op het terras gaan zitten. Met mijn kleine ruitjesschrift voor me kijk ik naar de auto's, de vrachtwagens die passeren... Zo eenzaam ben ik dat ik vergeet waar ik vandaan kom, waar ik heen ga... Een pijn zo zoet, dat ik er nog even van wil genieten... Waar ik heen ga wil ik niet navragen...

Er staat een zachte wind. De liefde van de eenzaamheid doet een huivering over mijn gezicht trekken. Het is al ver na middernacht.

Ik voel dat mijn leven misschien wel altijd zo zal gaan. Steeds onderweg... Ik begin mezelf inmiddels te kennen: geen invloed, geen macht, geen geld... Ik weet het wel: behalve liefde, waarvan ik zelf niet weet wat het is, verlangde ik in dit leven niets...

Wat liefde is wist ik niet, maar toch was ik als de dood dat die er niet zou zijn. Dat is de reden dat ik huiver zodra dat woord valt. Het ontbreken van liefde is voor mij een eindeloze gevangenschap... Zo voelt het...

Je wordt gedood door wat je najaagt, schijnt...

Ik heb het gezien. Al zo vaak. Ik heb gezien hoe ik vanwege de liefde werd gedood.

Ze wisten dat ik me niet zou verzetten. Ik heb het toegestaan. Dit leven was immers toch niet voor mij bestemd. Beter te sterven dan te doden. Ik had altijd meer te doen met de moordenaars dan met mezelf. Want zij hadden geen land en konden niets dan doden...

En ik, had ik een land?... Dat dacht ik. Ik heb mijn hele leven mezelf er tevergeefs van proberen te overtuigen dat ik een land had...

Terwijl ik niemand had en de plek waar ik heen ging mijn land was... Een jongen die in een rood voorschoot en met zijn zwarte nat gekamde haren de thee rondbrengt, komt naar mijn tafel en zet een glas voor me neer. We kijken elkaar een moment aan. **'Alstublieft,'** zegt hij, **'de thee is van de zaak.'**

Hij heeft er geen enkel belang bij, en toch zo attent en vriendelijk tegen me... Dat is meteen duidelijk.

Dat intense licht in zijn ogen en de terloopse manier waarop hij mij begroet... Ik weet wel dat hij zometeen bij me komt en **vraagt of ik**

meer suiker wil, en dan laat hij daarop volgen: ‘**U bent zeker schrijver, hè?**’

Dat is nu eenmaal de beloning als je het slachtoffer bent van je speurtocht naar liefde... De eenzamen herkennen je in één oogopslag. De liefde waar ik al zo vaak voor ben gestorven is nu verstopt in een suikerklontje. Zo verborgen, zo wit, zo onschuldig... De genegenheid die ik mijn hele leven heb nagejaagd verborgen in een klein detail...

Plots barst er een bui los. Alsof de regen eigenmachtig voor de eenzamen applaudisseert. Hoelang al is ook de regen op deze wereld moederziel alleen... Tot in het oneindige wil ik hier de eenzaamheid van de regen en het leven aanschouwen... De koplampen van de auto's verlichten het riet in de berm...

Het riet zuigt het licht op in een zachte oneindigheid. Het heeft me zo uitgeput mezelf niet te verklaren, dat de oneindigheid in het riet mijn wonden verbindt... Ik zou het willen uitschreeuwen daar, tegen die oneindigheid in het riet die mijn wonden verbindt: is goedheid dan nodig, is liefde dan nodig, is het dan nodig mens te zijn...

En dan word ik besprongen door flarden herinneringen...

Op een avond een paar dagen voordat ik vertrok belde ik naar twee onderwijzers die mijn signeersessie in **Erzurum** hadden bezocht. Ze zaten proefwerken na te kijken bij het licht van een petroleumlamp. Deze twee jonge mensen, onderwijzers in een afgelegen dorp in de provincie **Erzurum**, waren zo verbaasd dat ik hen belde, zo opgewonden dat ze een tijdlang aan de telefoon niet wisten wat te zeggen... Terwijl zij me zelf hun telefoonnummer hadden gegeven met de vraag of ik hen **alstublieft wilde bellen**... Ik vond dat ik dat moest doen. Dat ze er zo blij mee waren, was geweldig. Hun stemmen raakten me diep. Als het zegel van mijn geest verbroken wordt, zijn hun stemmen het eerste wat ik hoor...

Naarmate de jaren verstrijken leer ik mezelf beter kennen: ik hou er van om mensen blij te maken. Om anderen gelukkig te maken, al word ik zelf gek van pijn en eenzaamheid.

Maanden terug nam een schrijver een tijdschriftartikel van mij onder vuur door zijn neus op te halen voor 'onze landgenoten in het oosten' die mijn teksten lezen, ik weet het niet meer precies, misschien noemde hij de winkelbediendes, manicuursters, secretaresses, de mensen die potten basilicum in hun raamkozijn hebben staan en klem zitten in hun provinciesteden, en zo vernederde hij mij over hun rug...

Vreemd, want bij de laatste verkiezingen hadden we beiden dezelfde politieke partij gesteund...

Als een schrijver gelezen wordt door de landgenoten die in het oosten hun plicht vervullen, dan is hij ordinair, waardeloos, of in de woorden van deze auteur, een schrijver die zijn publiek 'pampert'. Net als zijn lezers, de winkelbediendes, manicuursters, secretaresses...

Terwijl de partij die wij steunden opkwam voor de arbeid, voor de onderdrukten; voor de manicuursters, de winkelbediendes die zwoegen voor hun boterham en de hele dag de nukken van anderen geduldig moeten verdragen, voor de verpleegsters die voor een paar centen in kille ziekenhuisgangen de hele nacht de wacht houden...

De regen houdt op... De wind verdrijft de donkere wolken. Rondzwerfende honden kijken nieuwsgierig naar de reizigers die verveeld zitten te wachten op hun bus...

Waarom eigenlijk gelooft niemand ons?

De manicuursters, winkelbediendes, de landgenoten in het oosten, degenen met potten basilicum in het raamkozijn, die klem zitten in hun provincieplaatsen geloven niets meer van wat er in die heilige beschrijvingen staat...

Want iedereen moet zichzelf vinden en verklaren. Vinden en verklaren... De raderen draaien zo snel dat het met de dag als een grotere heldendaad geldt om voorwaarts te stuiven...

Afzien van houvast is een heidens karwei voor wie die heilige beschrijvingen met zich mee dragen...

Terwijl die heilige beschrijvingen niets meer zeggen over degenen die hen meedragen... Want goedheid is inmiddels slechts een beeld, woede is een beeld, vernieuwing en vrijheid zijn beelden... Leven is inmiddels een kwestie van het ophouden van een beeld...

Met beelden klampen de meesten zich aan het leven vast... Het lukt niet, we hebben er genoeg van, iedereen lijdt eronder, het leven gaat voorbij...

Want de meesten zijn niet langer bereid iets af te staan van hun bezit... Niet bereid iets weg te geven van hun goederen, hun obsessies, hun status, hun gewoontes, die hen voortdurend vergiften... Dekking zoeken is het enige wat ze doen. Mensen die met de heilige beschrijvingen in hun handen dekking zoeken, dat is een wrang gezicht...

Daarbij voeden ze hun eenzaamheid voortdurend met de melk van angst en liefdeloosheid...

Waarom zijn we zo; want ons is steeds geleerd lief te hebben, een goed mens te zijn; slechtheid en haat; er is ons dit kromme leven geleerd waarin beelden doorgaan voor de werkelijkheid...

Er is ons geleerd hoe we die heilige beschrijvingen netjes en imponerend moeten dragen terwijl ons binnenste verdort tot een woestijn... er is ons geleerd steeds maar weer hoe we het voor de burens en onze omgeving moeten verbergen als we niets meer van het leven verwachten, hoe we bij hen in de gunst kunnen komen...

Alles hebben we geleerd, behalve onszelf, behalve wat we willen en wie we zijn...

Terwijl een moment van heilige onoplettendheid genoeg was voor liefde en ondergang...

Dat ene moment van heilige onoplettendheid... Dat ene moment van diep mededogen dat een mens voor zichzelf voelt was genoeg voor liefde en ondergang...

Alles kun je leren, behalve die heilige onoplettendheid...

Dan komt de jongen van de thee weer naar me toe. Hij wil met me praten, dat is duidelijk... **'Wil je nog een glas thee,'** vraagt hij...

'Ja,' zeg ik, **'graag...'** Zo blij als hij is... Hij legt extra suiker naast het glas...

Vreemd, het vaderland, dat waren voor mij steeds deze mensen. Deze eenzame jongens die me bij een busstop thee komen brengen, deze geslagen, deze eenzame mensen die er zonder enig belang bij te hebben me sympathiek en vriendelijk tegemoet treden, die vormden voor mij het vaderland...

Verpleegsters, hulpjes, winkelbediendes, rijders van buschauffeurs, onoplettende en dromerige oboers...

Het vaderland, dat betekende voor mij om de onderwijzers een klein beetje gelukkiger te maken die in een afgelegen bergdorp bij het licht van de petroleumlamp proefwerken na zitten kijken, van wie de dromen nog niet bezoedeld zijn...

Daarbuiten, buiten dit alles was ik een verbitterde en lichtgeraakte reiziger...

En iedere ochtend stond ik op met de gedachte: **zo kun je niet leven, ik moet mezelf zo snel mogelijk corrigeren, ik moet een ander mens worden, veranderen...** Maar het vaderland, dat veranderde nooit. De meeste mensen in mijn omgeving leken op een bodemloze, drooggevallen put... De jongen die me thee brengt, wiens ogen even stralend wit lachen als de extra suikerklontjes die hij naast mijn glas heeft gelegd, zelfs van hem heb ik geen flauw

idee of hij blij zou zijn als hij een executie gadeslaat, wat hij dan voelt.

Of de verpleegsters, de manicuursters, secretaresses, de mensen met potten basilicum in hun raamkozijn...

Ik vreesde er achter te komen dat degenen aan wie ik gehecht was, mijn vaderland, ervoor hadden gekozen een slachtoffer te zijn verliefd op hun beul...

Maar voor wie wilde ik dan veranderen, een ander mens zijn... Aan wie had ik een voorbeeld genomen dat ik mezelf zo minachtte...

Gek wilde ik worden, maar ik had het idee dat ik zelfs daarvoor iemands toestemming nodig had.

Op een nacht was ik stiekem met een meisje uit **Ankara** naar het dakterras gegaan van een oud, historisch zakenpand in **Taksim**, en toen we daar bier zaten te drinken en enigszins beducht aan het vrijen sloegen, hoorden we op een gegeven moment van de ondergelegen verdiepingen groffe, vloekende mannenstemmen. We dachten dat ze ons inelkaar zouden komen slaan. Ik had nog nooit zoiets gedaan. Ik sloeg een van de bierflesjes op een dakpan kapot en hield de scherp in mijn hand om ons te verdedigen. De maan stond aan de hemel. Het maanlicht weerspiegelde in het gebroken flesje in mijn hand... Maar later verstomden de stemmen. Er kwam niemand... Daar stonden we dan. Verdwaasd met het gebroken flesje, onze vergeten en huiverende lichamen, het maanlicht en het gedreun van de enorme stad...

Om de een of andere reden moest ik op plaatsen waar ik niet wilde zijn steeds aan die nacht terugdenken. Steeds schoot die nacht me weer te binnen op respectabele bijeenkomsten, bijzondere gelegenheden, bij plechtigheden en festiviteiten die van begin tot eind tot in de puntjes geregeld waren...

Overall waar ik door iedereen serieus werd genomen, waar ik ertoe deed en erkend werd moest ik steeds weer aan die nacht denken. Alsof ik er behoefte aan had me die nacht te herinneren om niet te vergeten wie ik werkelijk was en waar ik naar verlangde...

Terwijl de meesten van ons hun leven willen leiden op plaatsen waar ze erkend worden, ertoe doen, serieus genomen worden. En terwijl ze naar die vergissing staren, gaat hun leven voorbij...

We spelen dit spel willens en wetens. Het is beangstigend om geen houvast te hebben. We kunnen niet anders dan het leven te leven op de plaats die ons geleerd, gewezen is.

Wie om te beginnen niet van zichzelf houdt, en dus ook niet van anderen, heeft de mond vol van de liefde, van de fijngevoeligheid van liefde.

Zij die de heilige beschrijvingen als 'arbeid', 'recht', 'vrijheid', 'verzet' met zich meedragen, beschouwen het als een excuus voor deze 'moeite' om af te dalen tot in de krochten van laagheid, platvloersheid en hypocrisie...

Ik werd gek, krankzinnig, ik kreeg een hekel aan mezelf tussen deze mensen...

Hoe moedelozer ik werd, hoe groter de hartstocht waarmee ik me aan het leven vastklampte, tot die op het hoogtepunt van mijn geluk en succes zo groot was, dat ik steeds een kameraadschappelijk pistool fantaseerde tegen mijn slaap. Hard, vastbesloten, maar steeds met genegenheid. Een pistool met de genegenheid waar ik naar verlangde...

Later stelde ik me een meer voor... Een meer dat het geluid van een kogel dempte. We zijn immers goed opgevoed, nooit overlast bezorgen... Daarom fantaseerde ik een groot en diep meer waarin alles zich ophoopte wat ik niet had kunnen meemaken; want alleen dat meer nam mijn onthutste en onschuldige bloed in zich op. Nam het op en vergaf; nam het op en zweeg...

Maar steeds weer beproefde ik in dit meer degene die ik het laatst en het meest had liefgehad, daar tastte ik af of die werkelijk van me hield... En de geringste nalatigheid, het kleinste detail en onoplettendheid wierp ik in dit meer.

En ik stelde me die geliefde niet voor in het volle leven, niet als ik een fout maakte, bedroefd was, spijt had, onzin kletste, op zoek was naar diens meest passende gezicht; maar vooral in dit meer, stil en volmaakt, op een manier zoals ik mijn geliefde niet kende en met diens naar mijn idee meest onbezoedelde gezicht...

Was het soms mogelijk geweest om op zoek naar onschuld in dit leven schone handen te houden...

Maar ik weet nergens iets van. Net als ik geen flauw benul had toen ik jong was en ik voor het kleed van mijn biddende moeder het **Communistisch manifest** neerlegde... Zou het Communistisch manifest mijn moeder bovendien vergeven, zoveel als haar god...

Mensen hebben bovendien scholen, winkels, moeders, examens, slaap...

Terwijl mijn moeder niemand heeft behalve mij. En de vrouwen die ik liefheb, iedereen weet wat hij doet...

Behalve van kinderen heeft de liefde geen enkele verwachting meer... Daarom weet iedereen alles precies...

Bedrog, wanhoop en liefdeloosheid zijn maar al te bekend, maar alleen de liefde, enkel die is onbekend, want nog onontdekt...

Als er liefde was, wist ik precies waar ik vandaan kwam, waar ik heen ging...

Als er liefde was, liep ik niet verloren op zo'n lange reis... Geen van ons...

Misschien dat ook ik zometeen hoor waar ik vandaan kom, waar ik heen ga. Maar wat doet het er toe. Wat maakt het uit als je door te vragen je huis vindt...

Die jongen van de thee die me zo sympathiek voorkomt maar van wie ik tegelijkertijd niet weet wat hij voelt als er iemand aan de galg wordt opgehangen, ook hij kan me vertellen uit welke bus ik ben gestapt en waar die heen gaat...

Het riet in de berm door de koplampen verlicht, die oneindigheid, het zal daar precies zo blijven...

Daarna keer ook ik terug naar mijn stad, naar mijn kleine zonden... Mijn nietige leven...

Terwijl dat meer maar dieper wordt. Met al mijn uitgestelde zelfmoorden, met alle verkeerde levens en al mijn gebrekkige liefde wordt het meer daar groter...

Groter en dieper wordt dat meer naast mijn armzalige, nietige leven...

Oorspronkelijke titel (uit: Öürsem Beni Seninle Aralar Şimdi): *Oysa bir anlık dalginlik yeterdi...*

Vertaald uit het Turks door Hanneke van der Heijden. Utrecht, mei 2005

